

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

ΤΟΥ Μ. ΛΙΤΧΟΝ

..... ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ .....

Ι χωρικοί της Ρωσσίας πιστεύουν πολύ στα φαντάσματα και βεβαιώνουν ότι κάθε τόσο βλέπουν τη νύχτα φοβερά στοιχεία και άπαιστους βρονκόλακες.

Πολλές φορές έτυχε να φιλοξενηθούμε από Ρώσους χωρικούς, οι οποίοι μας διηγήθηκαν τρομακές ιστορίες φαντασμάτων.

— Σας βεβαιώ, μάζ ειπε κάποτε ένας μουζικος, ότι υπάρχουν πραγματικά οι βρονκόλακες κι ότι δεν εινε πλάσματα της φαντασίας μας. Μιά νύχτα παραμόλαγα με πέντε συγχωριανούς μου σ' ένα καλλιεργημένο χωράφι. Έξαφνα άκουσαμε ένα παράξενο γέλιο, το οποίο φαινόταν σαν να ερχόταν από μακριά και σαν να πλησίαζε όλοένα. Ήταν ένα γέλιο φοβερό, σατανικό, και...

που μάζ εκανε να στήσουμε σύγχρομοι. Αμέσως κατόπιν είδαμε να τρέχει μέσα στο χωράφι ένας πελώριος μαύρος άνθρωπος. Ήταν ένας κόλιτρος! (ότιοι ρωσικά σημαίνει βρονκόλακας). Διευδινήθηκα προς το μέρος που ήσαν τα άλογα κι άρχισα να τα κινήγην, χρεμετίζοντας κι αυτός σαν άλογο. Τα ζώα προαιγμένα, έτρεχαν σαν τρελλά. Σημειώστε, ότι ενώ μάζ τους έβην, μόνο οι τέσσερες έβλεπαν στην άρχή όλοι. Οι άλλοι διώ έβλεπαν μόνο τ' άλογα να τρέχουν σαν δαιμονισμένα, χωρίς να διακρίνουν τον όπιοι που τα κινήγους. Οι δύο αυτόι συγχωριανοί μάζ μάζ ειρωνευόντουσαν μάλιστα στην άρχή και μάζ έλεγαν πως τρελλάθηκαμε. Έξαφνα όμως είδαν κι αυτοί τον μαύρο άνθρωπο. Και τότε όλοι μαζί κάναμε σιωπηλοί το σημείο του σταυρού και προσευχηθήκαμε νοερά, τρέμοντας από τον φόβο μας. Γιατί δεν πρέπει ποτέ να μιλήση κανείς όταν ιδεί έναν όπιοι. Άλλωστε από το φόβο, κόβεται εκείνη τη στιγμή ή μιλιά του ανθρώπου.

... Το φοβερό φάντασμα άφου κινήγησε επί άρκετή ώρα τ' άλογα μέσα στο χωράφι, ύστερα τ' άνάγκασε να φύγουν έξω στην πεδιάδα.

... Μόλις έφεξε το πρωί, βγήκαμε ν' άναζητήσουμε τα ζώα. Τα βρήκαμε το ένα έδώ και το άλλο εκεί, κατακουρασμένα και φοβισμένα άκόμα. Και δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να ξαναγυρνούν πίσω στο χωράφι. Έτσι άναγκαστήκαμε να τα πάμε σ' ένα άλλο μέρος.

... Στο χωράφι και στην πεδιάδα, άνάμεσα στα πατήματα των άλλων, είδαμε και τά ίχνη των πελώριων κοκκαλιάρων ποδιών του βρονκόλακα.

Ο χωρικός, ο όποιος μάζ διηγήθηκε την παραπάνω ιστορία, ήταν πολύ τίμιος και λογικός κι έτρεψε στην άνάμνηση του φοβερού βρονκόλακα. Δεν φαινόταν δηλαδή να λή ψέμματα.

Την ίδια αυτή ιστορία μάζ την επανέλαβε κι ένας άλλος Ρώσος χωρικός, ο όποιος ήταν μαζί με τον πρώτο εκείνη τη νύχτα στο χωράφι.

— Τι να σας πώ, μάζ διηγήθηκε. Μου φαίνεται, ότι ο όπιοι που είδαμε εκείνη τη νύχτα, ήταν ο βρονκολακισμένος άδελφός του ίδιοι κτήτου του χωραφιού όπου δουλειάμα.

... Ο κύριος του χωραφιού αυτού ειχε έναν μικρότερό του άδελφό, τον όπιοι άδίκησε, παύοντας με δόλο τρόπο, αυτός μονάχα δη σχεδόν την περιουσία που κληρονόμησαν άπ' τον πατέρα τους. Κατόπιν αυτού, ο άδικημένος άδελφός αυτοκτόνησε μια νύχτα άπ' την απελπισία του.

... Δεν εινε λοιπόν καθόλου παράξενο άν βρονκόλακισσε και ζητάει τώρα έκδίκηση. Γιατί ούτε οι άνθρωποι, ούτε τα ζώα θέλουν παιά να δουλέψουν στο στοιχειωμένο εκείνο χωράφι.

***

Έκτός από τους βρονκόλακες με μορφήν ανθρώπου, οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύουν, ότι υπάρχουν και βρονκόλακες ζώων: σκύλων, γάτων, άλλων, κλπ.

— Όπως βρονκολακιάζει, λένε, ένας άδικοςκοτωμένος άνθρωπος, έτσι βρονκολακιάζει κι ένα ζώο που έχει πολυδασανιστεί στη ζωή.

Οι Ρώσοι χωρικοί πιστεύουν άκόμα και σέ διάφορα πνεύματα. Στά σποτομόβος, π. χ., τά πνεύματα δηλαδή του τζακουσ, στα ελέξιν, πνεύματα του δάσους και στα εβροζάνος, πνεύματα των νερών. Πιστεύουν άκόμα στα μάγια σπς διάφορες μάγισσες και στους μάγους.

Ή ύλιστικές θεωρίες των Μπλοσεβίκων, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν από την ψυχή του Ρωσικού λαού τις προλήψεις και δεισι-

δαμονίες του αυτές.

— Ο Θεός να σας φυλάη από τους εβροζάνος! μάζ ειπε ένα βράδυ μια μεσόκοπη χωρική Ρωσσίδα, ή όποια μάζ φιλοξήνησε στην κάμπια (καλιόβα) της. Τα στοιχεία των νερών εινε τα χειρότερα, κύριοι μου. Σκοτώνουν τους ανθρώπους που συναντούν στις όχθες των ποταμών. Γι' αυτό πρέπει, μόλις άνταρνούσε κανείς ένα εβροζάνος, να φύγη, όσο μπουεί πώ γρήγορα και πώ ασφαλέ. Α, δεν φαντάζεστε πως λάμπουν αυτά τα στοιχεία! Ένα βράδυ περπατούσα στην όχθη ενός ποταμού. Κι έξαφνα είδα ένα μεγάλο φαινόμο σχήμα να προχωρή, με μεγάλη γρηγοράδα, άπάνω στο νερό. Άπουα κινήθηκα τότε από κει όσο μπουούσα πώ γρήγορα, χωρίς να κόψωσω να γυρίσω και να ιδώ πίσω μου.

Σέ πολλά χωριά της Ρωσσίας πιστεύουν άκόμα και στον... Διάβολο! Τόν επικαλούνται μάλιστα τά χωρίτια, για να τους φανερώση τά μεσάνητα μέσα σ' ένα καθρέφτη των άνδρα που εινε γραπτό τους να πάρουν.

***

Ή πίστις των Σλαίων χωρικών στο ύπερφυσικό και στο μυστηριώδες, εινε τόσο βαθιά και τόσο μεγάλη, ώστε πολλές φορές νομίζουν, ότι βλέπουν πραγματικά στα φαντάσματα.

Κι όμως... Πώς να εξηγήσουμε κάτι τρομακτικό που είδαμε έμεις οι ίδιοι με τα μάτια μας, κάποια χειμωνιατική νύχτα σέ μια άπρηστη χωριωμένη ρωσική στέατα;

Ταξειδύκαμε μ' ένα έλικθρο, σπρόμενο από άλογα. Είμαστε τρεις φίλοι κι' ο όδηγός του έλικθρου Ρώσος χωρικός.

Έξαφνα μάζ φάνηκε πως άκούσαμε άγρια ούλημάματα και φοβηθήκαμε μήπως ήσαν λύκοι. Άλλά καμιά σπά δεν κανόναν στην κατάλευχη στέατα. Τα ούλημάματα όμως άκουγόντουσαν όλο και πώ δυνατά και πώ κοντά μας. Κι έξαφνα είδαμε να προχωρή προς το μέρος μας ένας όμιλος ανθρώπων. Δεν μπουούσαμε να εξηγήσουμε τί ζητούσαν εκείνη την ώρα άνθρωποι περά μέσα στην χειμωνιαμένη έκτασι. Σέ λίγο διακρίναμε τους ανθρώπους αυτούς καλύτερα. Ήσαν τέσσερες άνδρες γημνοί με ξεσκισμένα κρέατα. Προχωρούσαν ούληάζοντας προς το έλικθρο μας και τ' άλογά μας σταμάτησαν άμέσως, χρεμετίζοντας φοβισμένα.

Μιλήσαμε στους παρόδους αυτούς ανθρώπους με τις σπαραγμένες σάρκες, κι δεν μάζ άπάντησαν. Έξακολουθούσαν μόνο να ούληάζουν. Ο όδηγός του έλικθρου τότε έκανε τον σταυρό του και χτυπώντας δυνατά με το μαστίγιο τ' άλογα, τά άνάγκασε να προχωρήσουν έμικρός.

Έμεις όστόσο διατάξαμε τον όδηγό να σταματήσει για μια στιγμή, να ιδούμε τί θ' άπογινόταν. Άλλ' εκείνος, σαν να μην άκουσε τά λόγια μας, εξακολουθούσε να χτυπά τ' άλογα για να τρέξουν άκόμα πώ έμικρός.

Έμεις όστόσο διατάξαμε τον όδηγό να σταματήσει για μια στιγμή, να ιδούμε τί θ' άπογινόταν. Άλλ' εκείνος, σαν να μην άκουσε τά λόγια μας, εξακολουθούσε να χτυπά τ' άλογα για να τρέξουν άκόμα πώ έμικρός.

Και δεν μπουούσαμε παιά να καταλάβουμε άν ειχαμε όνειρευτεί ή άν είμαστε τρελλοί.

Όταν φτάσαμε στο τέμα του ταξειδιού μας, ο όδηγός του έλικθρου μάζ ειπε:

— Τους είδα κι' εγώ τους τέσσερες εκείνους ανθρώπους. Τους έχω ιδεί κι' άλλη φορά και ξέρω τί εινε και ποιοι εινε... Ήταν τά φαντάσματα τεσσάρων ταξειδιωτών που τους σπάρφααν οι λύκοι μια νύχτα σ' εκείνο το μέρος που τους συναντήκαμε. Και παρουσιάζονται από τότε συχνά στους ταξειδιώτες που περνούν άπ' εκεί. Ζητούν να σταματήσουν τά έλικθρα, ούληάζοντας άγρια. Πρέπει τότε να έχη το θάρρος κανείς να περάση με το έλικθρο άνάμεσά τους. Έτσι έξαφανίζονται άμέσως, καθώς είδατε με τά ίδια σας τά μάτια.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το μείθος άποκαλύπτει τον χαρακτήρα του ανθρώπου.

Πλάτων

Όραιοσ εινε ο θρίαμβος της πλαστικότητας του σώματος, μα πώ ώραιοσ άκόμα εινε ο θρίαμβος της ψυχής και του πνεύματος.

Ίσοκράτης

Δεν ύπάρχει τραγικότερο πράγμα για σοφό άνδρα, από το ν' άποκτήση φίλο ήλιθο.

Στοβαίος

Ή μετροφοροσύνη εινε μεγίστη άρετή, γιατί κάνει το πνεύμα πρόθυμο και την καρδιά πιστή στην άλήθεια.

Ούγκώ.

